

blikkets højtideligt bevægede Sindsstemning var det ikke svært at faa Bugt med alle saadanne Betæneligheder, og han var fuldt paa det rene med sig selv om, at han nu baade kunde og skulde vende tilbage til den store Arbejdsplads, hvorfra der saa mange Gange var bleven kaldt paa ham.

... Han løftede Hovedet. Og pludselig gik der en Skygge henover hans forklarede Træk. Han havde hørt et fjernt Automobilhorn og genkendt Lyden. Det var hans Bror, der kørte forbi ude paa Hovedlande-vejen.

Han blev staaende med Haanden paa Pulten og fulgte Lyden, indtil den forsvandt. I to Maaneder havde han ikke talt med Broderen. Undertiden havde han paa Frastand set hans Vogn; men med Forsæt havde han undgaaet et Møde. Efter den dybe Krænkelse, Broderen tilføjede ham ved deres sidste Sammenkomst, havde han ikke kunnet tænke paa ham uden Bitterhed. Havde heller ikke kunnet bede for ham i fuld Oprigtighed. Nu lagde han Hænderne over sit Ansigt. Den Tanke, at de maaske nu skulde skilles — og skilles uforsonede — fik hans Hjerte til at strømme over af sorgfuld Bekymring.

»Aa, Povl — Povl! Hvorfor vil du ikke høre Sandhedens Røst?«